

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112011687
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Klčová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2112011687.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Klčovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného L. U., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5T/74/2012-489 zo dňa 15.11.2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.11.2018 v Trnave, takto:

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný L. U., nar. XX.XX.XXXX,

o d s u d z u j e :

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa ruší trestný rozkaz Okresného súdu v Poprade zo dňa 28.05.2016 sp. zn. 0T/95/2016, právoplatného dňa 28.05.2016, vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 5T/74/2012-489 zo dňa 15.11.2016 bol obžalovaný L. U. uznaný vinným v bode 1/ z prečinu neoprávneného porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2/ zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

1/ dňa 07.06.2012 v čase o 21:30 hod pod vplyvom alkoholu v obci Z. na sídlisku L. č. XX, cez pootvorené okno preskočil do bytového domu na prízemí, ktorý mala v prenájme P. J., G. O. a G. O., a bez súhlasu prítomných G. O., P. J. a G. J. tam zotrval a snažil sa ich fyzicky napadnúť,

2/ dňa 10.06.2012 v čase o 19:00 hod v obci Z. na sídlisku L. č. XX na schodisku bytovky pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcom slovnom nedorozumení prehodil cez kovové zábradlie schodiska z výšky 3m P. J., čím jej svojim konaním spôsobil ľahké zranenia - zlomeninu 11. a 12. rebra vľavo, otras mozgu, tržnú ranu na čele, tržnú ranu hornej pery úst, pomliaždenie stehna vľavo, čo si vyžiadalo lekárske ošetrenie a následne hospitalizovanie vo Fakultnej nemocnici v O. s dobou liečenia 3 týždne a práceneschopnosť 5-6 týždňov, avšak v prípade priameho dopadu z 3 m výšky mohlo dôjsť k zraneniu mozgu, prípadne krčnej chrbtice a v prípade dopadu na panvu a dolné končatiny mohlo prísť k zlomeninám s možným následným rozsiahlym život ohrozujúcim krvácaním,

teda v bode 1/ neoprávnene vnikol do obydlia iného a tam neoprávnene zotrval a v bode 2/ dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil úmyselne inému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo,

čím spáchal v bode 1/ prečin neoprávneného porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2/ zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Za tieto skutky okresný súd obžalovanému uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd poškodenú P. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. B. P., K. XX, odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona okresný súd uložil obžalovanému ochranné liečenie protialkoholické ambulantnou formou.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 489-495.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že dňa 05.12.2012 bola Okresnému súdu Trnava doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Trnava na obžalovaného L. U. pre prečin neoprávneného porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodených G. O., P. J., G. O., výsluchom svedkov P. G., T. P., T. W., T. X., T. L. a čítaním listinných dôkazov.

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že na základe vykonaných dôkazov bola trestná činnosť obžalovaného riadne preukázaná, t.j. oba žalované skutky sa stali a oba skutky spáchal obžalovaný L. U. ako trestnoprávne zodpovedný subjekt.

Pokiaľ ide o skutok opísaný v bode 1/, trestná činnosť obžalovaného bola preukázaná svedeckými výpoveďami G. O., G. O. aj P. J., ktorí zhodne vypovedali o priebehu skutku.

Pokiaľ ide o skutok 2/, okresný súd poukázal na to, že len vplyvom určitej náhody nedošlo konaním obžalovaného k spôsobeniu závažného následku na zdraví a živote poškodenej P. J. Obžalovaný v prípravnom konaní sám vypovedal, že pod vplyvom alkoholu poškodenú prehodil cez zábradlie v obytnom dome, čo potvrdila i výpoveď poškodenej. Skutočnosť, že v tom čase bola pod vplyvom alkoholu i samotná poškodená nemôže mať vplyv na úmyselné konanie obžalovaného a spôsobený následok.

Pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, okresný súd v pri ukladaní trestu danom prípade prihliadal na spôsob spáchania činu, následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Okresný súd u obžalovaného nevzhladol žiadnu poľahčujúcu okolnosť ale zistil priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/ a m/ Trestného zákona, a to, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený a spáchal viac trestných činov, preto došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej

sadzby o jednu polovicu vzhľadom na prevažujúci pomer priťažujúcich okolností. Preto okresný súd uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody v podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 5 Trestného zákona v trvaní sedem rokov, t.j. na zvýšenej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby (4 až 10 rokov) a pre výkon trestu obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže bol v období desiatich rokov pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený na úmyselný trestný čin. Nakoľko obžalovaný spáchal skutky pod vplyvom alkoholu, s poukazom na stanovisko znalkyne o závislosti obžalovaného od užívania alkoholických nápojov mu okresný súd uložil podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Zároveň okresný súd pokiaľ ide o nárok poškodenej na náhradu škody postupoval podľa § 288 ods. 1 Trestného zákona a poškodenú s týmto nárokom odkázal na civilný proces.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol včas odvolaním obžalovaný prostredníctvom obhajkyne čo do výroku o vine aj do výroku o treste, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 498-501 spisu a následne doplnil na č.l. 508 spisu. Napadnutý rozsudok obžalovaný považuje za nezákonný, skutky uvedené v obžalobe nespáchal. Pokiaľ ide o skutok 1/, namieta, že tento skutok nebol dostatočne preukázaný. Prečinu neoprávneného porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona sa nedopustil a to kvôli tomu, že v byte, v ktorom mali ku skutku dôjsť reálne býval a to i so svojou priateľkou, poškodenou P. J., ktorá s návštevou v predmetnom byte súhlasila. Ak došlo k násilnému vniknutiu do bytu, podľa názoru obžalovaného tak mohlo dôjsť nanajvýš k priestupku proti občianskeho spolunažívaniu, kedy malo byť toto konanie postúpené na prejednanie priestupku v priestupkovom konaní. Pokiaľ ide o skutok 2/, ani tento skutok v konaní nebol preukázaný. Súd prvého stupňa rozhodol na základe dôkazov, ktoré nevyhodnotil zákonným spôsobom a z toho dôvodu rozhodol nesprávne. Pri ustálení viny obžalovaného, ako i vyhodnotení dôkazov bol súd prvého stupňa nedôsledný a aj neobjektívny. V celom priebehu prípravného konania, ako aj konania na súde prvého stupňa nebol produkovaný ani jeden dôkaz, ktorý by preukazoval úmyselné konanie obžalovaného s cieľom ublížiť poškodenej. Poukazuje na to, že pôvodne bolo konanie obžalovaného kvalifikované ako ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a až neskôr, v konaní o dohode o vine treste bolo obžalovanému oznámené, že jeho konanie bude kvalifikované ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona napriek tomu, že v dôkaznej situácii oproti prípravnému konaniu sa nič nezmenilo. Do pozornosti odvolacieho súdu dáva skutočnosť, že aj sama poškodená bola v čase spáchania skutku 2/ pod vplyvom alkoholu a pri rozhovore na chodbe ho sama požiadala aby ju podvihol, kedy preletela cez zábradlie, z čoho vyplýva, že spadla v dôsledku požitého alkoholu a nie konania obžalovaného. Zároveň sama poškodená nemala záujem na trestnom stíhaní obžalovaného a počas konania sa ani nevedela vyjadriť k priebehu skutku.

Pokiaľ ide o odvolanie smerujúce čo do výroku o treste, poukázal na predchádzajúce odsúdenie Okresným súdom Poprad, a teda má za to, že v tomto konaní mu mal byť uložený súhrnný trest. Uložený trest je podľa obžalovaného neprimerane prísny. V konaní nebolo preukázané naplnenie znakov skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Dňa 01.02.2017 obžalovaný odvolanie doplnil podaním, v ktorom uviedol, že skutok 2/ ľutuje, išlo o nešťastnú náhodu. Poukazuje na výpoveď svedkyne X., ktorá uviedla, že od poškodenej má vedomosť, že keď je obžalovaný pod vplyvom alkoholu, „prepne mu a robí veci, ktoré by inak neurobil“. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na to, že v rámci konania mal byť znalcom skúmaný jeho stav, t.j. či v čase spáchania skutku bol príčetný a v závislosti od výsledku by tak mohlo dôjsť k zbaveniu trestnej zodpovednosti. Okresný súd však znalcovi nenavrhol preskúmať duševný stav obžalovaného, ale len dopad požitia alkoholických nápojov na jeho konanie. Svedkyňa X. nemohla vidieť priebeh skutku, vo výpovedi klamala, čím chcela obžalovanému priťažovať, nakoľko nemali dobré vzťahy. Opätovne poukazuje na to, že v danej veci nešlo o úmysel ale nehodu. Poukazuje na to, že použitie asperačnej zásady (§ 37 písm. h/ a m/ Trestného poriadku), ktorá bola Nálezom ÚS sp. zn. ÚS PL 106/2011 zo dňa 28.11.2012 vylúčená z trestnoprávneho kódexu. Namieta tiež, že prokurátor ani okresný súd nevzhladol u obžalovaného žiadne poľahčujúce okolnosti. Tvrdí, že poškodenej chcel poskytnúť potrebnú pomoc, avšak na krik svedkyne sa zľakol a z miesta činu ušiel. Okresný súd sa tiež nezaoberal tým, aký vplyv mala opitosť poškodenej na priebeh skutku. Domáha sa, aby odvolací súd kvalifikoval skutok v bode 2/ podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a obžalovanému uložil súhrnný trest. Namietal správnosť záverov

znaleckého posudku vypracovaného znalcom MUDr. Kőröczom a zámerné zveličovanie, a tiež uviedol, že pokiaľ ide o zranenia poškodenej, nemožno ich kvalifikovať ako ťažké zranenia. Uzavrel, že v prípade oboch žalovaných skutkov boli pochybnosti o vine obžalovaného, preto mal okresný súd v zmysle zásady „in dubio pro reo“ obžalovaného oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

S poukazom na odvolacie argumenty sa obžalovaný domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ a e/ Trestného poriadku zrušil a vec podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil súdu prvého stupňa aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a vo veci opätovne rozhodol.

Okresný prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 15.11.2018 za prítomnosti obžalovaného a jeho obhajkyne a zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu.

Obhajkyňa obžalovaného zotrvala na písomných dôvodoch odvolania a predniesla, že skutok v bode 2/ napadnutého rozsudku je potrebné kvalifikovať podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona vzhľadom na samotnú výpoveď poškodenej, ktorá uviedla, že bola v čase spáchania skutku taktiež pod vplyvom alkoholu pričom spadla cez zábradlie, ktoré ju prevážilo. Obhajkyňa navrhla okrem zmeny právnej kvalifikácie skutku aj zmenu výroku o treste tak, že odvolací súd uloží obžalovaného súhrnný trest. Obžalovaný sa s prednesom obhajkyne stotožnil, dôvody odvolania nežiadal doplniť. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný právom posledného slova skutok oľutoval, uviedol, že na dohodu o vine a treste nepristúpil z dôvodu zmeny právnej kvalifikácie skutku, nakoľko poškodenej nechcel ublížiť.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu vyššie uvedeného § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je sčasti dôvodné, pretože rozhodnutím súdu prvého stupňa pokiaľ išlo o uloženie trestu za spáchané skutky došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona. Uvedené pochybenie okresného súdu však za danej dôkaznej situácie bolo možné napraviť odvolacím súdom bez toho, aby musel vec vrátiť okresnému súdu, a teda mohol sám vo veci rozhodnúť.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku, ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

S poukazom na odvolaciu argumentáciu obžalovaného je predmetom odvolacieho prieskumu tak výrok o vine obžalovaného ako i výrok o treste.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. V odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Záverečný názor okresného súdu

na prejednávaniu veci, keď obžalovaného uznal za vinného zo spáchania skutkov, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie je dostatočne presvedčivé a opodstatnený z hľadiska vecnej správnosti. Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v súlade s ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Preto sa na skonštatovanie správnosti výroku, ktorým okresný súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania oboch skutkov žiada odvolacím súdom uviesť nasledovné:

S obranou obžalovaného, ktorou namietal správnosť záverov, ktorými okresný súd obžalovaného uznal za vinného zo spáchania oboch žalovaných skutkov na skutkovom základe uvedenom v obžalobe sa odvolací súd nestotožňuje.

Odvolacím argumentom obžalovaného nemožno priznať úspech. Odvolací súd ohľadom výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným, bez toho, aby opakoval správne skutkové a právne závery prvostupňového súdu uvedené a podrobne odôvodnené v napadnutom rozsudku, na ktorý sa v tejto časti odvoláva, v súlade s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu konštatuje, že vykonaným dokazovaním na prvostupňovom súde (treba poukázať najmä na výpoveď poškodenej P. J., výpoveď svedkov G. O., G. O., T. X., T. L., príslušníkov OO PZ Zavar privolaných na miesto, znaleckých posudkov, odpisom z Registra trestov obžalovaného a ďalšie) bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie oboch žalovaných skutkov obžalovaným, ktorých konanie napĺňa všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona (skutok 1) a zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona (skutok 2).

Pokiaľ ide o argumentáciu v prípade žalovaného skutku 1/, obžalovaný namietal, že v tomto prípade nemohlo dôjsť k prečinu neoprávneného porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko v byte, kde malo ku skutku dôjsť v tom čase obžalovaný býval a to aj so svojou priateľkou (poškodenou), ktorú v ten večer išiel navštíviť.

Z obsahu spisu ako i vykonaného dokazovania vyplýva, že v čase spáchania žalovaného skutku 1/, t.j. dňa 07.06.2012 obžalovaný v byte, v ktorom ku skutku došlo nebýval. Uvedené vyplýva zo skutočností, ktoré boli v konaní preukázané tak poškodenou ako i svedkom G. O. a to, že deň pred spáchaním skutku, t.j. dňa 06.06.2012 došlo medzi obžalovaným a svedkom G. O. (ktorý v uvedenom byte býval) k napadnutiu svedka zo strany obžalovaného, na čo bola privolaná policajná hliadka a obžalovaný bol predvedený na Obvodné oddelenie PZ v Zavare, kde bol umiestnený do cely policajného zaistenia po dobu 24 hodín. Uvedenému nasvedčuje aj výpis z Registra priestupkov na č.l. 395 spisu. V dôsledku tohto incidentu zamestnávateľ obžalovaného ihneď s obžalovaným skončil pracovný pomer a taktiež ihneď došlo k vylúčeniu obžalovaného z bytu, ktorý doposiaľ spolu s priateľkou a svedkami O. obýval. To znamená, že v čase spáchania skutku t.j. dňa 07.06.2012 obžalovaný už nemal nijaké právo predmetný byt obývať a užívať, o čom nasvedčuje aj skutočnosť, že v tom čase už od predmetného bytu nemal kľúče. Napokon, pokiaľ by aj išiel za svojou vtedajšou priateľkou, poškodenou P. J. navštíviť ju, nie je zrejmé, prečo išiel na návštevu takým spôsobom, kedy sa do bytu snažil násilne dostať cez okno, ktoré vylomil a až tak sa dostal dnu. Svedeckými výpoveďami poškodenej, svedkov O. ako i privolanej hliadky OO PZ Zavar bolo preukázané, že obžalovaný neoprávnene vnikol do bytu, kde v tom čase bývala poškodená a svedkovia, ktorí v strachu z bytu ušli a privolali políciu. Sama poškodená uviedla, že nemala záujem stretnúť sa s obžalovaným, bála sa ho. Práve pre vyššie uvedené skutočnosti nemožno obrane obžalovaného pripísať úspech.

Pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu v prípade žalovaného skutku 2/, obžalovaný namietal to, že v priebehu celého konania nebol preukázaný úmysel obžalovaného ublížiť poškodenú na zdraví. Poukázal na to, že poškodená sama požiadala obžalovaného, aby ju zodvihol, na čo preletela cez zábradlie. Poškodená bola v čase spáchania skutku pod vplyvom alkoholu, čo malo za následok pád cez zábradlie. K pádu nedošlo pričinením obžalovaného. Nakoniec sama poškodená nesúhlasila s trestným stíhaním obžalovaného a počas celého konania bol problém s jej účasťou na pojednávaní. Navyše, v doplnení odvolania spochybňoval svedecké výpovede svedkov. Poukázal, že ku skutku v bode 2/ došlo nešťastnou zhodou náhod. Tiež poukázal na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol skúmaný duševný stav, teda to, či bol v čase skutku obžalovaný príčetný a mohol rozpoznať následky svojho konania. Tiež sa odvolával na to, že zranenia poškodenej neboli klasifikované ako ťažká ujma. Namietal

nesprávnu kvalifikáciu skutku, podľa jeho názoru mal byť žalovaný skutok 2/ kvalifikovaný podľa § 156 ods.1 Trestného zákona ako prečin ublíženia na zdraví.

Ani s vyššie uvedenými námietkami sa odvolací súd nemôže stotožniť.

K týmto námietkam odvolací súd uvádza, že k naplneniu subjektívnej stránky zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona musí byť preukázané, že úmysel páchatel'a smeroval k spôsobeniu následkov uvedených v tomto ustanovení, teda k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví. Tento úmysel musí byť buď priamy, teda páchatel' vedel, že môže spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí alebo nepriamo, keď páchatel' nevedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Pre jednoznačný záver, že páchatel', teda obžalovaný chcel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodenej úmyselne, netreba dokazovať, že páchatel' chcel spôsobiť práve také poranenie, ako v danom prípade vzniknúť mohlo a ako to popísal znalec, teda poranenia život ohrozujúce. Tento záver je odôvodnený už tým, že páchatel' konal v úmysle spôsobiť poškodenému poranenie aspoň takej intenzity, ktoré má charakter ťažkej ujmy na zdraví.

Zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom MUDr. Alexandrom Köröczom PhD., vyplýva, že poškodená uvedeným skutkom 2/ utrpela poranenia, a to zlomeninu 11 a 12 rebra vpravo, otras mozgu, tržná rana na hlave, tržná rana hornej pery, pomliaždenie stehna vľavo. Ako mechanizmus vzniku zranení uviedol násilie strednej intenzity, jednalo sa o pád z výšky s dobou liečenia 4-5 týždňov. Zároveň znalec zdôraznil, že v prípade dopadu poškodenej priamo na hlavu by mohlo dôjsť k zraneniu mozgu ako životne dôležitého orgánu, prípade zraneniu krčnej chrbtice a poškodenú tak ohroziť priamo na živote. Taktiež v prípade dopadu poškodenej na panvu a dolné končatiny mohlo u poškodenej dôjsť k zlomeninám s možným následným rozsiahlym život ohrozujúcim krvácaním.

Vyššie uvedenými skutočnosťami bol preukázaný jasný úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví v zmysle § 155 ods. 1 Trestného zákona, čo vyplýva najmä zo spôsobu vykonania útoku, keď ako osoba mužského pohlavia zaútočil na poškodenú - ženu, a to tak, že ju bez akýchkoľvek zábran prehodil cez zábradlie schodiska, na čo poškodená dopadla na tvrdý povrch a utrpela zranenia popísané vyššie. Tvrdenie obžalovaného o tom, že sama poškodená ho požiadala, aby ju zodvihol nebolo v konaní nijakým spôsobom verifikované, práve naopak, toto tvrdenie sa javí odvolaciu súdu nelogické. Na uvedenom závere nemení nič ani to, že poškodená bola v tom čase pod vplyvom alkoholu. Opačný názor by tak viedol k neprijateľnému záveru, že v prípade požitia alkoholických nápojov poškodenou by tak obžalovaný mohol beztretno páchať protiprávne konanie s akousi „kalkuláciou“ o následnom zbavení sa zodpovednosti za svoje konanie. Navyše, z výpovedí privolanej hliadky OO PZ vyplynulo, že v čase, kedy po spáchaní skutku našli obžalovaného pri ceste spať v krmelci ho zobudili, oboznámili ho so situáciou, na čo on sám uviedol, že mu je ľúto skutku, ktorý spáchal. Z toho vyplýva, že žalovaný sa ku skutku doznal, bol si vedomí skutku ktorý spáchal ako aj následkov, a to aj napriek tomu, že bol pod vplyvom alkoholu.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že okresný súd neskúmal jeho duševný stav, i táto a javí ako účelová s jediným cieľom, a to zbavenia sa trestnej zodpovednosti. V konaní bolo preukázané, že k spáchaniu skutkov obžalovaným došlo pod vplyvom alkoholu, ktorý obžalovaný požíval dlhodobo pričom uňho bola zistená závislosť. Obžalovaný si bol vedomý vplyvu požitia alkoholu na jeho následné konanie, do stavu opitosti sa priviedol sám, po predchádzajúcich skúsenostiach (kedy sa už predtým dopustil protiprávných skutkov pod vplyvom alkoholu) poznal účinky alkoholu na jeho správanie. Zo znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria jasne vyplynulo, že počas znaleckého vyšetrovania u obžalovaného neboli zistené žiadne príznaky duševnej choroby, ktoré by mali za následok zníženie ovládacích a rozpoznávacích schopností obžalovaného v čase spáchania skutkov. Odvolacie argumenty obžalovaného svedčia výlučne o tom, že obžalovaný nie je schopný zaujať kritický postoj k svojmu kriminálnemu správaniu.

Skutočnosť, že počas konania na súde prvého stupňa bol problém s účasťou poškodenej nie je v prípade dokázania viny obžalovaného relevantná.

Vierohodnosť jeho výpovedí bola znížená a spochybnená nielen vykonanými dôkazmi počas konania na súde prvého stupňa, ale i snahou poukázať na to, že to bola práve poškodená, ktorá bola vinná za to, že sa dopustil spáchania žalovaných skutkov. Obžalovaný nielenže poukázal na stav opitosti poškodenej, a priamo uviedol, že to bol dôvod, pre ktorý došlo ku skutku 2/, ale aj zranenia, ktoré poškodená utrpela podľa jeho názoru neboli ťažkými. Opomenul pritom skutočnosť, že jeho útokom mohlo dôjsť k fatálnym následkom, nakoľko poškodená utrpela poranenia hlavy a mozgu, ako životne dôležitého orgánu. V tejto súvislosti netreba opomenúť ani to, že obžalovaný poškodenej po skutku neposkytol žiadnu pomoc, nezavolať záchranú službu, nezaujímal sa o to, v akom stave je poškodená, či nedošlo k vážnym zraneniam. Obžalovaný z miesta činu ušiel.

Pokiaľ ide o tvrdenie obžalovaného, ktorým poukazuje na to, že spáchanie skutkov oľutoval, čo však okresný súd pri rozhodovaní o vine a uložení trestu nevzal do úvahy, odvolací súd je toho názoru, že oľutovanie spáchaných skutkov obžalovaným považuje za čisto formálny akt s cieľom dosiahnuť čo najnižší trest. Obžalovaný žiadnym spôsobom neprispel k objasneniu skutku, ani k preukázaniu viny obžalovaného samotného.

Úmysel obžalovaného možno vyvodzovať aj z pohnútky činu, kedy konal v rozčúlení (zo žiarlivosti) po tom, ako videl poškodenú v prítomnosti iného muža. Ani táto skutočnosť ho však nemohla ospravedlňovať a zmierňovať charakter spáchaných skutkov.

Z vyššie uvedených skutočností je nutné vyvodiť záver, že obžalovaný mal v úmysle spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví. Tento úmysel je nutné hodnotiť, aj vzhľadom na vyššie uvedené, ako priamy úmysel, nakoľko obžalovaný chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď žalovaný skutok 2/ kvalifikoval ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, a to aj napriek opačnému názoru obžalovaného.

Skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neopodstatnenosti jeho záverov. Súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaných skutkov a jeho správne právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Tz/72/1970, podľa ktorého „Ak obžalovaný svoju vinu popiera, je dôvod pre oslobodzujúci rozsudok podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku len vtedy, ak ostatné vykonané dôkazy k usvedčeniu obžalovaného nestačia a ďalšie dôkazy nie sú dostupné.“ Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že v konaní bolo dostatočne preukázané tak usvedčujúcimi výpoveďami poškodenej a svedkov ako i ďalšími podpornými dôkazmi, ktoré nebolo možné abstrahovať, že skutky uvedené v obžalobe sa stali a páchatelom bol obžalovaný L. U., a to i napriek jeho snahe presvedčiť súd o jeho nevine, preto tiež nebolo možné, aby súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby za spáchaný skutok v zmysle zásady „in dubio pro reo“.

V tomto prípade dôkazná situácia poskytla dostatočný podklad pre uznanie viny obžalovaného. V súdenom prípade dôkazy vyznievali jednoznačne v neprospech obžalovaného a tvorili ucelenú reťaz, z ktorej by bolo možné vyvodiť bezpečný záver o jeho vine.

Pokiaľ však ide o odvolanie obžalovaného čo do výroku o treste, odvolací súd ho považuje za čiastočne dôvodné. Obžalovaný v odvolaní poukazuje na to, že v danom konaní mu mal byť uložený súhrnný trest, nie úhrnný trest ako to učinil okresný súd v napadnutom rozsudku. Taktiež sa mu uložený trest javil ako neprimerane prísny.

Z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že okresný súd uložil obžalovanému za spáchané skutky právne kvalifikované ako prečin neoprávneného porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona (skutok 1/) v súbehu so zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (skutok 2/) podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods.

2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov so zaradením obžalovaného do výkonu trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu činnosti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil žalovaných skutkov dňa 07.06.2012 a dňa 10.06.2012, t.j. ešte pred vyhlásením iného odsudzujúceho rozsudku. Z pripojeného spisového materiálu ako aj z aktuálneho odpisu registra trestov bolo zrejmé, že obžalovaný bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. OT/95/2016 zo dňa 28.05.2016, právoplatného dňa 28.05.2016 pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom a so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok a 6 mesiacov.

Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd akceptujúc námietky obžalovaného po zrušení napadnutého rozsudku v napadnutom výroku o uložení úhrnného trestu sám rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku, pričom pri určene výmery trestu zohľadnil zákonné kritéria vyplývajúce z § 31 ods. 1 Trestného zákona a § 35 ods. 3 Trestného zákona ako aj Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012 sp. zn. PL.ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov pod číslom 428/2012 Z.z. a obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody vo trvaní sedem rokov s jeho výkonom v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku okresného súdu Poprad sp. zn. OT/95/2016 zo dňa 28.05.2016 právoplatného dňa 28.05.2016, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Takto uložená kombinácia represívneho a výchovného trestu je schopná splniť účel trestu predpokladaný v ustanovení § 23 ods. 1 Trestného zákona.

Pri ukladaní súhrnného trestu odvolací súd dôsledne zvažoval všetky hľadiská pre ukladanie druhu trestu a jeho výmery. Obligatórne pritom zvažoval poľahčujúce okolnosti, ako i a priťažujúce okolnosti, pričom nezistil u obžalovaného ani jednu poľahčujúcu okolnosť a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, teda že už bol za trestný čin odsúdený. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona, ktorú zohľadnil okresný súd v napadnutom rozsudku, a to že sa obžalovaný dopustil viacerých skutkov, nebolo možné priznať, nakoľko táto okolnosť už bola zohľadnená pri ukladaní súhrnného trestu a tak by bolo duplicitne prihliadnuté na tú istú okolnosť, čím by došlo k porušeniu zásady „ne bis in idem“, t.j. nie dvakrát v tej istej veci. Obžalovanému potom bolo potrebné ukladať trest v pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 0:1.

Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti je trest v trvaní 7 rokov, ktorý bude trestom dostatočným nielen na potrestanie obžalovaného, ale bude aj trestom primeraným a spravodlivým z pohľadu stíhanej trestnej činnosti a aj z pohľadu proporcionality.

Takto uložený trest je aj v súlade so zásadou, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionality trestu), že je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona a tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok

represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom -potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Takto uložený trest súčasne vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného (retribúcia) a zahŕňa tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadruje jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

Ohľadne možnosti nápravy osoby obžalovaného, odvolací súd si uvedomuje, že ide o človeka, na ktorého je potrebné vzhľadom na okolnosti prípadu a jeho kriminálnu minulosť v dôsledku miery jeho narušenia a možnosti jeho nápravy pôsobiť výlučne uložením trestu odňatia slobody v trvaní tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

V súlade so zákonom bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, zodpovedajúci § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a pochybenie súdu prvého stupňa odvolací súd podľa § 321 ods.1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste podľa ktorého odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona. Keďže podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom, na základe vyššie uvedených úvah a na základe odvolania obžalovaného, odvolací súd vo veci rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku mal dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.